

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΜΕΤ' ΕΙΚΟΝΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ - ΘΕΤΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΑΙ - ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

Φ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

Ὀδὸς Ἀλεξάνδρου Σούτσου ἀριθ. 17, Πάροςδος Λυκαβητοῦ.

Συνδρομὴ Ἐσωτερικοῦ φρ. 12. — Συνδρομὴ Ἐξωτερικοῦ φρ. 15.

ἘΤΟΣ Γ. ΠΕΡ. Β

ἘΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Τῆς 17 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1898

ἌΡΙΘ. 19

ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ «ΦΥΣΕΩΣ»

Τὸ Ἡμερολόγιον τῆς «Φύσεως» τοῦ 1899, ἐξεδόθη ἤδη μὲ ἕλπην, ὡς προαναγγείλαμεν, εὐχάριστον, τερπνὴν καὶ διασκεδαστικὴν καὶ λαμπροτάτας εἰκόνας ἤρξατο δὲ διανεμόμενον τοῖς ἡμετέροις, προπληρώσασι τὴν τρέχουσαν ἐτησίαν συνδρομὴν των, συνδρομηταῖς. Παρακαλοῦνται ἐπομένως οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες ἐτι αὐτὴν, ὅπως εὐαρεστούμενοι μᾶς ἀποστείλωσι ταύτην συντόμως, ὅπως μὴ στερηθῶσι τοῦ λαμπροτάτου Ἡμερολογίου μας τούτου καὶ διότι βραδύτερον θὰ ὦσι ἐξηντλημένα.

Διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς τῆς «Φύσεως» τὸ Ἡμερολόγιον τιμᾶται, ἀπλοῦν μὲν φρ. 2. χρυσοῦδων δὲ φρ. 3.25. Ὡς δῶρον τοῦ νέου ἔτους εἶνε καταλληλότερον καὶ ὅσοι τῶν ἡμετέρων ἐπιθυμοῦσιν ἐκτὸς τοῦ ἰδίου τεύχους νὰ προμηθευθῶσι καὶ ἄλλα, παρακαλοῦνται νὰ εἰδοποιήσωσιν ἡμᾶς ἐγκαίρως συναποστέλλοντες καὶ τὸ τίμημα.

Ἡ Διεύθυνσις

Ἡ ΦΑΣΟΔΑ

Τί ἐστὶ Φασόδα; (1) — Ὄνομα χώρας τῆς ἀγνώστου εἰς τὸ κοινὸν καὶ ἤτις αἰφνιδίως ἠπειλήσθη γενικὴν ἰσὺς καταστροφὴν διὰ

(1) Ἡ ἐμπορικὴ καὶ ἀποικιακὴ ἀντιζηλία τῆς Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας ἐν Ἀφρικῇ ὑπῆρξεν ἀφορμὴ διπλοῦ σχεδίου κατασκευῆς σιδηροδρομικῆς γραμμῆς, διασχούσης τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ Βορρᾶ πρὸς Νότον αὐτῆς, ὑπὸ τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ἀγγλίας καὶ ἐτέρας τοιαύτης γραμμῆς ἀπὸ Δυσμῶν πρὸς Ἀνατολὰς πρὸς ἑνώσειν τῆς δυτικῆς καὶ ἀνατολικῆς ζώνης τῶν γαλλικῶν κτήσεις. Ἡ ἑνωσις τῆς τελευταίας ταύτης γραμμῆς ἔδει νὰ γένηται ἐν Φασόδα. Ἀφ' ἐτέρου ἐν τῇ δυτικῇ Ἀφρικῇ, τῇ Γαλλίᾳ προσήκει νὰ ἐνώσῃ τὴν Μεσόγειον μετὰ τοῦ κόλπου τῆς Γουίνεας καὶ τῆς Κεντρικῆς Ἀφρικῆς διὰ μιᾶς ἢ πλείοτερον ὑπερσαφείων γραμμῶν καὶ ἀποκαταστάσεως διὰ τοῦ Oubanghi, τοῦ ἀναγκαίου διασμοῦ μεταξὺ τῶν λεκανῶν τοῦ Νείλου καὶ τοῦ Κόγγου.

πολέμου ἐξοντώσεως μεταξὺ Γαλλίας καὶ Ἀγγλίας, τῆς τελευταίας ταύτης θεωρησάσης ζήτημα ὑψίστης σημασίας καὶ ἐθνικῆς

Ὁ Μαρσὴν

Ὁ Κίτσερν

προσβολῆς τὴν ὑπὸ τοῦ γάλλου ἀξιωματικοῦ κατάληψιν τῆς Φασόδας. Ἡ γαλλικὴ ἀποστολὴ ὁμολογουμένως ἤρωτικῶς καὶ θαυμασιῶς ἐπιτυχούσα, ὑπὸ στρατιωτικὴν ἔποψιν, ὑπῆρξεν ἀφ' ἐτέρου λίαν ἀτυχῆς διὰ τὴν Γαλλίαν ὑπὸ πολιτικὴν, διότι κακῶς ὑπελόγησαν οἱ ἐσωτερικῶς διαμαχόμενοι πολιτικοὶ ἄνδρες αὐτῆς, στηριχθέντες καὶ βασιθεύοντες ἐπὶ ἰσάροισι, μαγειρευομένου ἤδη ὑπὸ ἐπιδεξίου καὶ ἰσχυροῦ ξενοδόχου.

Ἀλλὰ τί ἐπακριβῶς εἶναι λοιπὸν αὐτῆ ἡ Φασόδα; Ὅποια ἡ ἀξία αὐτῆς ὑπὸ πολιτικὴν, ἐμπορικὴν, ἀποικιακὴν καὶ γεωγραφικὴν ἔποψιν; Τίς ἡ χώρα αὐτῆ τῶν «ποταμῶν» λεγομένη, ἢ ἐκτετατομένη μεταξὺ τῶν πηγῶν τοῦ Κόγγου ποταμοῦ καὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου; — Εἶναι χώρα ἐνδιαφέρουσα λίαν πάντας ὑφ' ὅλας τὰς ἐπόψεις καὶ εὐχαρίστως μεταδίδομεν τοῖς συνδρομηταῖς ἡμῶν πάσας τὰς δυνατὰς σχετικὰς πληροφορίας ὅπως ἴδωσι τί τεκταινεται ἐν Ἀφρικῇ πρὸ καιροῦ ὑπὸ τε τῶν γάλλων ἰδίως καὶ τῶν ἀγγλῶν. Κυριολεκτικῶς διανεμόμεθα ἅπασαν τὴν Ἠπειρον ταύτην καὶ ἂν ὁ πολιτισμὸς τῆς Εὐρώπης ἀποστέβῃ τὴν μεταξὺ αὐτῶν σύγκρουσιν ἐδῶ, ἐκεῖ ἰσὺς δὲν θὰ δυνηθῇ βραδύτερον νὰ τὸν ματαιώσῃ.

Πολλοὶ περὶ τοῦ ζητήματος καὶ τῆς χώρας ταύτης ἀνακρίβεις ἰδέαι ἐξηγήθησαν ἤδη. Δὲν θὰ ὑπομνήσωμεν ἡμεῖς ἤδη ἢ δι' ὀλίγων τὴν ἀρχαίαν αἰγυπτιακὴν παράδοσιν, καθ' ἣν πρὸ 50 ἢ 60 αἰῶνων, ὁ Νεῖλος ἐπήγαγεν ἀπὸ ἀδαθάτου τινος θαλάσσης, θεωρουμένης ὡς ἄκρον ὄριον τοῦ ἡμετέρου κόσμου. Ἡ θάλασσα αὐτῆ ἔνθα ὁ καταμὸς οὗτος φυσικῶς ἔπαυε τοῦ νὰ ἦναι ποταμὸς, ἔνθα ἀνυπέρβλητα προεκτόματα ἐσταμάτων τὸν ἐξερρευτήν, ὑπάρχει ἔτι καὶ σήμερον ἐν σχήματι ἀπεράντου κοιλάδος, ἐκτετατομένης εἰς τοὺς πρόποδας τῶν ὄροπεδίων καὶ τῶν μεγάλων λιμνῶν, ἐπὶ ἔνθα ὁ Νεῖλος πορίζεται τὴν ὑπαρξὴν του.

Ἡ κοιλάς αὕτη καλύπτεται ἐν τῷ κατωτέρῳ αὐτῆς μέρει, συνεπεία τῶν ἐπιτυμβαινουσῶν τροπικῶν βροχῶν, ὑπὸ συγκεχυμένου κράματος στασίμου ὕδατος, παμμεγέθων φυτῶν καὶ τελεμάτων, ἐν μέσῳ τῶν ὁποίων, ὁ Νεῖλος καὶ πολυπότοιλοι ἄλλοι πο-

ταμοειδείς κλάδι εν σχήματι άνεμιστηρίου, συνεπεία πολυπληθών άοράτων άτακτων ρευμάτων, βραδείας κινούνται προς την κατωτέρα κοιλάδα, όπθεν ό μέγας ποταμός λαμβάνει τον όριστικόν χαρακτήρισμόν του, διαβρέχων έκείθεν μέχρι της θαλάττης της Μεσογείου την θαυμασίαν κοιλάδα της Αιγύπτου.

Η χώρα αυτή αναφαίνεται όντως ως παμμεγέθης σπόγγος, δι ύποβοηθούν τά τε όροπέδια των μεγάλων λιμνών, προς νότον και τά άλσεια όρη της Αιθιοπίας προς δυσμάς τροφοδοτούντα ύπερταώς τον Νείλον, όστις όντως ενέχει τρεις όμάδας πηγών. Αλλά, όσον τό όροπέδιον των λιμνών ή τά όρη της Αιθιοπίας είνιν εύκολα και δυνατό βελτιώσεως και ανάπτυξεως υπό την εύρωπαϊκήν έπήρειαν, επί τοσοϋτον ή χώρα αύτη των ποταμών και των προϊστορικών φαίνεται έγκαταλειμένος τόπος, όπου κατάφυγον εν μέσω των πυκνών και μεγάλων καταβρέκτων δένδρων οι ήττημένοι λαοί, οι νάνοι έκείνοι, ος άναφέρει ό Ηρόδοτος, καταιωχθέντες υπό των γειτόνων των' από πολυαριθμων δε αιώων τίποτε δεν φαίνεται μεταβληθέν εν τη άπομακρυτέρη ταύτη χώρα.

Και πώς ή Φατόδα, κειμένη οβτω, παρά τώ Νείλω, έβάνη έσχάτως, ως όσα εις τό κέντρον της Αφρικης; Τί ώθησεν δύο μεγάλα, φοβερά και πολεμικά έθνη εις σφετερισμόν της τέως άτημάντου ταύτης χώρας; Διαιτι αι τόσον έστειμένως καταβληθείσαι προσπάθειαι προς κατάληψιν αύτης τό ταχύτερον υπό δύο άνταγωνισζόμενων ήρωικών, άλλ' άνίκων στρατευών; Έν όποιαις δε συγκληνικαίς περιστάσει, οι ήρωικοί ούτοι άνδρες και συναδελφοί Μαρζάν και Κίττενερ, τέως στρατιωτικοί συναδελφοί και νόν άντίπαλοι συνητηθήσαν έκεί και ών ή συμπτωτική αδελφότης και φιλία μεταφέρει ήμās εις τους πρώτους χρόνους της ιστορίας; (1)

Είτεργόμεθα εις τό θέμα μας, έπιλαμβάνόμενοι της κυρίως Αφρικης.

Τό μέρος τοϋτο της γης, όπερ ή φαντασία του άνθρώπου επί μακρούς αιώνας εξέλαβεν ως άμώμη ύκεανόν, δεν είναι όντως άγονον και έρημον ή μόνον εις δύο λωρίδας του έδάφους αύτης, ών ή μία κείται προς βορράν και ή άλλη προς νότον και όπου αι βροχαί έντελώς σχεδόν σπανίζουσιν.

Η βόρειος λωρίς, ή Σαχάρα αύτη, ής οι βράχοι και ή άμμος έκτείνονται σχεδόν από του Ατλαντικού εις την Αιγυπτον, έκάλυπτον όπισθεν του άπροσπελάστου φράγματός της την γλοεράν, ύδροποσίστον, εύφρον και εύθαλή Αφρικην, ής τό κέντρον κατέχεται υπό της θαυμασίας λεκάνης του Κόγγου και ήτις άναντιρρήτως μετά ένα ή δύο αιώνας έεται τό μεγαλύτερον ζώον μέρος (Παρίσιαι;) της συναντήσεως και συγκεντρώ εις της άνθρωπότητος.

Ανωθεν των υπό του Κόγγου και των ρευμάτων αυτού διαβροχομένον κοιλάδων, των δυναμένων να διαβρέψωιν ένατοστάς έκάτομυριαν ανθρώπων, ύψούνται τά όροπέδια και τά όρη, ότινα από του διαμερίσματος των μεγάλων λιμνών εν Αβυσσίνια, διήκουσι την εύκρατον ζώνην έντός κλίματος, σχετικώς όροπερού ένεκα του γεωγραφικού αυτού ύψους.

Όστε εν τώ μέσω της Αφρικης ίδου ύπάρχουα μία πλατεία, χλοερά, καλλιερρήσιμος και εύφορος λωρίς, θαυμασίως άρθευομένη, προς βορράν δε και νότον ταύτης, κείται δύο ή τρία και άμοιρα ύδατος διαμερίσματα' έλως δε προς βορράν και προς νότον ήτοι εις τό άκρον της Μεσογείου και πλησίον του άνταρκτικού ύκεανού, δύο χώροι με κλίμα μάλλον συγκεραμμένον. Αφ' ένός δε τούτων τό Μαρζόν, ή Αλγερία, ή Τόνις, ή Αιγυπτος, και άφ' έτέρου ή χώρα της Ακρας.

Η Αφρικη οϋτω πως εύρίσκειται διηρημένη, διά γενικού τινος τρόπου, εις πέντε μικροειδείς λωρίδας, διαφερούσας άλλήλων και κατά βάθος κατά τε τό κλίμα και την παραγωγήν. Αι εν τη Αφρικη γαλλικαί κτήσεις εύρίσκονται μεταξύ τριών των λωρίδων τούτων, την Αλγερίαν και Τόνιδα, την ξηράν Σαχάραν, τή ύγρον Σουδάν. Η Αγγλία έκέντητο συγκεντρωμένας κτήσεις μόνον προς Νότον, περίε της Ακρας, μέχρι της εποχής έκείνης, καθ' ήν ή Γαλλία, λαθούσα εξ άσυγγνώστου σφάλματος, άπέτας τās εν Αιγύπτω παραδόσεις της και αυτάς τās επί του σουεΐου ύθμου άξιώσεις της, δι αυτή έδωρήσατο τη ύψηλή, άπρηνήτην την σύμπραξιν αύτης εις την Αγγλίαν, κατά την εν τη κοιλάδι του Νείλου έκστρατείαν της.

Από της ήμέρας καθ' ήν ή Αγγλία έθεσε τον πόδα εν τη βορειοανατολική πλευρά της Αφρικης, νέα τις ιδέα έπεφάνη εν τώ

αφρικανική γεωγραφική χάρτη' ή έννοσις της βορείου μετά της νοτίου Αφρικης, της Αιγύπτου μετά της Ακρας δε' άδικόπου σιδηροδρομικής γραμμής, διασχίζουσης και συνδεούσης τās διαφορούσας ζώνας της ήπειρου. Η ιδέα αύτη συλληφθείσα υπό της Αγγλίας ή ύφ' οιασδήποτε άλλης εύρωπαϊκής δυνάμεως, άναπορεύτως ήθελεν επιτύχει, άλλ' ή πρακτική συνθήκαι ή έτοιμότης της πράξεως μετά την σύλληψιν, από μέρος των άγγλων, ταχέως έλαβον σάρκα και οστόμωσ από των δύο άκρων της Αφρικης, έμοχρόνως σχεδόν δύο σιδηροδρομικαί γραμμαι ήρξαντο διήκουσαι προς συνάντησιν άλλήλων εν τώ κέντρω.

Πλήν άλλ' όμως ταύτοχρόνως αι γαλλικαί κτήσεις εν τη δυτική Αφρικη έχώρου προς δυσμάς προς τό Οουμπαγγι, τό Τεχad, και προς την λεκάνην του Νείλου, ένω, άφ' ατέρω, από της Ερυθρας θαλάσσης έτέρα γαλλική όδός διηνοίγετο προς τό έσωτερικόν της Ηπειρου και προς συνάντησιν της ανατολικής προς τό κέντρον επίσης διηκούσης γαλλικής άποστολής και κατακτήσεως.

Οβτω λοιπόν επέκειτο ή διασταύρωσις των άγγλικών και γαλλικών έδών και κτήσεων, αιτινες μοιραίως ύφειλον να συναντηώσιν εν τινι σημείω της κεντρικής παρά τον Νείλον Αφρικης, ή δε όδός αύτη έδει μοιραίως να σχηματισθή διά μέσου των κανών μερών των Ποταμών, από πολλού χρόνου έγκαταλειφθέντων υπό της Αιγύπτου και προς τά όποια όμως πρώτοι διηρμόνουντο οι άγγλοι. Η διασταύρωσις των δύο έδών εξετελειτο άκριβώς εις τό Φασόδα, ένθα οι στρατηγοί Μαρζάν και Κίτσενερ συνητηθήσαν εις απόστασιν ήμερών τινων έκείθεν, του πρώτου καταρθώσαντος να προσελάττη τον άντιπαλόν του άγγλον παρά τās παρουσιασθείσας φοβεράς έδαφικάς και κλιματολογικάς δυσχερείας. Αν άναλογισθή δε τις διι προς τοϋτο έδέησε να διέλθη άπασαι την δυτικήν Αφρικην, να μεταδιβάζη άποσκευάς και παλεμοφόδια άνωθεν της διαχωρίζουσης τον Νείλον του Κόγγου γραμμής και να διαδιβάζη ταϋτα διά της σχεδόν άπροσπελάστου φυτών και δένδρων θαλάσσης δεν δύναται ή να θαυμάζη τον άρχηγόν και τους στρατιώτας της περιφήμου ταύτης στρατιωτικής άποστολής.

Ερχόμεθα ήδη εις την πολιτικήν σημασίαν της Φατόδας και των περιβαλλουσών ταύτην χωρών. Ένταύθα, ως είπαμεν, διασταυρούνται αι δύο μεγάλαι αρτηρίαι, αι διασχίζουσαι διά του κέντρον αύτης την Αφρικην και ή μόν μια διήκει από δυσμών προς ανατολάς, και είναι ή γαλλική, ή δε έτέρα διήκει από βορράν προς νότον και είναι ή άγγλική. Διά τούτων θέλει συντελεσθή ή έννοσις των δύο λεκανών, του Νείλου και του Κόγγου. έννοσις ήτις δεν ήδύνατο μέχρι τούδε να συντελεσθή εν τη ιστορία, άκριβώς ένεκα του κωλύματος της φυτολογικής ταύτης θαλάσσης, εξ ίσου άπροσπελάστου και διά ξηράς και διά θολάσσης.

Αναντιρρήτως ό Νείλος, ένεκα της περιοδικής αυτού πλημμύρας, παρέχει τοις παροχθίοις αυτού γείτοσι ζώνη κανονικήν και πεπολιτισμένην, και άγώνα κοινόν προς άποκατάστασιν κοινωνικού διαμέσου εύτυχούς, ένω ή κοιλάς του Κόγγου και των παραποταμιών αυτού, πάντοτε πνιγόμενην έντός των βροχών και άτιμίζουσα υπό διαρκή ήλιο, διατρεφόμενη άνευ έργασίας σχεδόν υπό κλίμα άνευ άπατησεως, έστερημένη συνεχής και φυτικού κέντρον, διέθετεν έαυτήν κάλλιστα εις εύκολον και στοιχιώδη διαβίωσιν, μη προτρέπουσα τους άλλους λαούς εις οιασδήποτε προσπάθειαν. Πλήν, εάν αι δύο λεκάνας συνεκινώσιν οδυκτως προς άλλήλας, ό πολιτισμός της Αιγύπτου δεν θα ήμειλε να διαχυθή προς τās τόνον πλουσίας ταύτας πεδιάδας του Κόγγου.

Ότι δεν έγένετο κατά τό παρελθόν μέλλει ήδη να συντελεσθή εν προτεχέστατω μέλλοντι, διότι ό Κόγγος εισήλθεν ήδη εν τώ έδάφει της εύρωπαϊκής ενεργείας, ή δε μεταξύ του Νείλου και του Κόγγου κειμένη χώρα προώριται να καταστή είδος γηίνου ισθμού, δι' οϋ θα διέλθη τό ρεύμα του συνδέσμου. Η χώρα αύτη των ποταμών, αι άρκτηκαί κλιτύς του όροπέδιου των λιμνών μέλλουσιν οϋτω ν' άποκατασταώσιν μια των μεγαλειότερων έδών του νέου κόσμου και ν' άνοιώσιν εις τους λαούς του είκοστού αιώνος άπροδόκητα κέντρα.

Αλλ' ως εξετάσωμεν ήδη ή εγκάρσιος αύτη από Δυσμών προς Ανατολάς όδός παρουσιάζει διά την μέλλουσαν άνάπτυξιν της Αφρικης την αύτην σημαντικότητα, όσαν ή από βορράν προς Νότον όδός; Ουχι βεβαίως, ως διατείνονται οι γάλλοι και τοϋτο ένεκα άπλουσιτάτου λόγου. Η μελετωμένη και διενεργουμένη όδός από βορράν προς νότον, είτε άποκλειστικώς άγγλική άποδή, είτε άλλαι δυνάμεις άποκτήσωσι σχετικά τεμάχια και διαμερίσματα, συνδέει χώρας διαφόρου φύσεως και πλούτου και προκαλεί τουντεϋθεν αυτάς εις ένναλαγάς, ένω ή ανατολικουδική όδός,

γαλλική ή μη, θα διατρέχη μεταξύ του δυτικού Σουδάν και του ανατολικού Σουδάν μακράν χωράν όμοίαν υπό έποψιν κλίματος και παραγωγής. Όστε ή πρώτη όδός δεν δύναται ν' άποκαταστήση μέγα ρεύμα έμπορικόν.

Η δυτική όμως ζώνη του Σουδάν διαφέρει πολύ ως θέλομεν, παρακατιόντες αναφέρει. Μόνον δε μεταξύ Κόγγου και Νείλου, μεταξύ του Οουμπαγγι και του Βahr-el-Gazal, ή άποστολή του Μαρζάν προηβλήθη εν των μεγάλων ρευμάτων του προτεχούς μέλλοντος. Αλλ' ή περίφημος αύτη άποστολή δεν επέτυχεν υπό πολιτικήν έποψιν, διότι ή Αγγλία καλώς και ισχυρώς προετοιμασθείσα διά την περίστασιν και κάλλιον παντός και καθαρώς μελετήσατο τό γεωγραφικόν ζήτημα, εύκόλως κατώρθωσε να αναγκάση τους γάλλους να έκκενώσωσι την Φατόδα, ήν οϋτοι προδήλως δεν ήτο δυνατόν να διατηρήσωσι.

Τό ζήτημα τοϋτο, όλίγον έλειψε να παρατύρη την Εύρώπην εις παγκόσμιον ίσως πόλεμον, άν ή σύνοσις των γάλλων δεν προσλάβανε τās συνεπείας. Αλλ' εξετάσωμεν ήδη ή Γαλλία ζημιούται εκ της ύποχωρήσεως, τό δε αφρικανικόν ζήτημα παραγωγίζεται;

«Διέξοδος επί του Νείλου», τοιαύτη είναι ή προσπάθεια των άγγλων πάτη θυίρη, και ή διατήρησις της Φατόδας συντελεί και αυτούς εις τον σκοπόν των. Τοις χρειάζεται ελευθερά έξοδος διά του Νείλου άμφοτέρωθεν και διά της Αιγύπτου και διά της Ακρας, ήτοι: όδός ελευθέρας και προτιτής εις άπαντα τον κόσμον. Αυτό επιθυμώσι και οι γάλλοι, άλλα επί πλέον οϋτι θέλουσιν, άφου τό έμπόριον του Νείλου θ' άνοιχθή οϋτω, ν' άνοιχθή επίσης

και τό του Κόγγου, άνευ του όποιου θα παρεβλάπτετο τό δυτικόν έμπόριον διά της Αιγύπτου. Αλλά θέσωμεν καλείτερον τό ζήτημα.

Η Γαλλία κείται εν Αφρικη τās ώραιότερας άποικίας του κόσμου, και δύναται ν' άναπτύξη και πολλας άλλας εν τη περιφέρμω ταύτη δυτική Αφρικη. Δύναται λοιπόν κάλλιστα, άντι να επεκτείνη τό έμπόριόν της προς τον Νείλον και να κινδυνεύη εις συγχρούσις, να μη καταγίνηται εις την έννοσιν του Gabon ή του Οσοουέ μετά του πλενίσμου δικτύου του Κόγγου; Ένω δε ή όδός από της Μεσογείου εις την Ακραν δλονέν προχωρεί και ή διασταύρωσις άποδεικνύεται καρπός ψήμος, διαιτι να μη επεκταθή και τό έμπόριον της Αιθιοπίας προς την Ερυθράν θάλασσαν;

Η Αγγλία καλώς οίδεν ότι ή όδός της αύτη θάττον ή βράδιον θα κλεισθή, οϋχι μόν υπό της Φατόδας, άλλα υπό σειράς άλλων κωλυμάτων. Πρώτον ή ύπόχρησις αύτης περί μη κατοχής της Αιγύπτου διαρκώς, άφ' έτέρω τό αυτό κέντρον της ήπειρου, τό όροπέδιον των μεγάλων λιμνών κατέχεται υπό του άνεξαρτήτου Κράτους του Κόγγου και ίδίως υπό της ανατολικής Γερμανικής Αφρικης. Αλλ' ή Αγγλία χωρεί δλονέν προς τό πρώτο, μη έννοούσα να σταματήση και όπόταν αναγκασθή να πράξη τοϋτο, θα σταματήση, έτω και άν μικρόν τεμάχιον ύπολείπεται προς συμπλήρωσιν και ή αύτη θα τό άποτελειώση ή θ' άφήση να τό συμπληρώσωσιν άλλοι. Αλλά ή όδός ή οϋτως ή άλλως θα γίνη. Τοιαύτη είναι ή πολιτική της Αγγλίας εν Αφρικη και δέον καλώς

να έννοηθή παρά πάντων. Τό γενικόν καλόν και τό γενικόν συμφέρον. Η Αγγλία δεν επιδιώκει την άπλην μεταβολήν του γεωγραφικού χάρτου Η πολιτική αύτης κατάκτησις είναι άνωφελής άνευ της εμπράκτου και γενικής ύφελείας. Η Γαλλία άπεδείχθη κατωτέρα προς τοϋτο της Αγγλίας, οϋχι ήττον δέον να όμολογήσωμεν, ότι ή άνάπτυξις της Αλγερίας όφείλεται εις τās γάλλους.

Οι γάλλοι όμολογουμένως δεν βλέπουσι τά πράγματα μετα του αυτού φακού των άγγλων και άν οϋτοι ώθώσι τό έμπόριόν των προς τό Ανατολικόν Σουδάν, δέον και οι γάλλοι να διεκδύωσιν αυτό προς τό Δυτικόν Σουδάν. Διαιτι ή προς την Νότιον Αμερικήν όδός της Εύρώπης να μη διέρχηται διά του Οράν, Τριμπουκτου όδός της Εύρώπης να μη διέρχηται διά του Οράν, Τριμπουκτου και της γαλλικής Γουινίας; Διαιτι ή γαλλική Αφρικη δεν παρασκευάζεται να εισέλθη και αύτη εν τη γενική ζώη της σφαίρας; Διαιτι δεν προβαίνει εις την ειρηνικήν κατάκτησιν της Αφρικης;

Τό κήτημα της Φατόδας τη έγένετο μάθημα βραδέως ίσως ή Γαλλία έμαθε να γνωρίζη και να θέλη και ίσως δεν έμειθα μακράν της εποχής, καθ' ήν ή γαλλική έπιρροή θά άντικαταστήση πάσαν άλλην εν τη μελλούση έγκαταστάσει του εύρωπαϊκού πολιτισμού, εν τώ κέντρω του τέως άγνώστου και έρήμου κέντρον της Αφρικης.

Φ. Π.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΜΟΥ

Τους επιστήμονας της Αγγλίας και της Αμερικης, τους καταγινόμενους εις έρευνας πνευματιστικάς, συγκινεί ή μάντις Πίπερς εκ Βοστώνης των Ηνωμένων Πολιτειών. Αιθυπωατιζόμενη ποιείται περιέργους άποκαλύψεις επί των σκέψων των ενεργούντων επ' αύτης; πειράματα και επί των ψυχών των νεκρών. Ο Γάλλος μυθιστοριογράφος και ακαδημαϊκός Πιόλος Βουρζέ, γράψας περί της μάντιδος ταύτης εξέφρασε την έκπληξιν του διι την άκριβειαν των άπαντήσεων, ως προεκάλεσε και άνωμολόγητε την θαυματουργόν δύναμιν της παραδόξου γυνικας. Αλλ' έκτοτε ενεστάθη ή μνυτική της κ. Πίπερς, και ή άπλη μάντις των σκέψων, ή συνήθης εις τίν ύπνωτισμόν έπικοινωνεί τώρα μετά των ψυχών των νεκρών. Την επιστημονικήν σφραγίδα του παραδόξου φαινομένου της κ. Πίπερς επέθετο ή μεγάλη «Εταιρία των ψυχικών έρευνών του Λονδίνου και της Αμερικης». Μετά πολυχρόνια πειράματα επί της μάντεως ταύτης εδήλωσεν εις τον επιστημονικόν κόσμον, ότι εμόνη ή ύπόθεσις της έπικοινωνίας της κ. Πίπερς μετά των θνόντων επιτρέπει να εξηγησωμεν τά εξ αύτης φαινόμενα. Τέσσαρες μεγάλοι επιστήμονες Αγγλοι και Αμερικανοί ιατροί, ήθικολόγοι καθηγηται της φιλοσοφίας επισταμένως ήσυχολήτην εις τά φαινόμενα της κ. Πίπερς. Έκ τούτων ό εν Λονδίνω ιατρός Χούζων παρακλήθεις να άνακινώση τά άποτελέσματα των πειραμάτων του εδήλωσεν, ότι δύσπιστος ών άνεδείχθη έχθρός αδιάλλακτος των πνευματιστικών φαινομένων, άν άπεκάλυψεν εν πολλοις την άγυρτείαν άλλ' όμως κδυναται να εξηγήση τά παρατή κ. Πίπερς παρουσιάζόμενα φαινόμενα. Η θαυματουργός γυνή έχει ηλικίαν 38 έτών, έχει δε τέκνα και σύζυγον και οϋδέν παρουσιάζει τό χυρτικόν. Μαντευομένη αισθάνεται κόπωση και οι όφθαλμοί της έκφράζουσιν άνησυχίαν, αϋθυπωατιζόμενη δε λαμβάνει τās χείρας του επισκέπτου και μετά τινά σκιρτήματα έκπέμπει στεναγμούς. Τότε δεν είνε πλέον ή κ. Πίπερς, ύποδούλη δε άλλόκοτον πρόσωπον άλλου τινός κόσμου. Μετεδλήθη ποτέ εις κάποιον Γεώργιον Πέλχαμ. Ουτος νέος 32 έτών, δικηγόρος και μέλος της «Εταιρίας των ψυχικών έρευνών» απέθανεν ήμέραν τινά από του ίππου πεσών. Μετά εξ έβδομάδας ό Χούζων έπισκεψθη την κυρίαν Πίπερς, ήτις τώ ειπε διατελούσα εν ύπνωτισμώ.

— Ο φίλος σου Γεώργιος Πέλχαμ, θέλει κάτι να σοϋ ειπη.

— Δε τό ειπη, άπήνησεν ό Χούζων, έκπλαγεις επί τώ όνόματι του φίλου του, προσφερομένω άπροόπτως υπό της γυναικός, ήτις οϋδέποτε τον έγνώρισε. Τότε ό Γεώργιος Πέλχαμ ώμίλησε διά του στόματος της μεσαζούσης κ. Πίπερς

(1) Ο στρατηγός Kitchener έπολέμησεν εν τώ στρατώ του Λήγειρος τώ 1870, έλαβε δε την βρεταϊκήν ένδοξότητα μετά την κατέρησιν του Βαθμού του.

και αφηγήθη, ότι θανάτων αιφνιδίως ήρθε τας υποθέσεις του εν αταξία. Έπιστολαί τινες ιδίως λησμονηθείσαι εν συρταρίω του γραφείου του τόν ανησυχούν πολύ και εκ παντός τρόπου έπείθει να μη ανακαλυφθώσιν υπό της οικογενείας του, παρεκάλεσε δε τόν Χούζων να αναχωρήσει πάραυτα διά να παραλάβη τήν άλληλογραφίαν. Ο δόκτωρ έσκέπη καθ' έαυτόν: «Δέν είμαι τόσο βλαξ δια να πιστεύσω εις αυτά τα παραμύθια» και ήδιαφορήσεν. Άλλά μεθ' ήμέρας έλαθεν έπιστολήν παρὰ των γονέων του θανάτου, αναγγελλόντων μετά θλίψεως, ότι εβρον τας περιών ο λόγος επιστολάς εις τὸ υποδειχθέν υπό της Πίπερας συρταρίου. Ο Χούζων κατεξάνεστη και έθετο αυτήν υπό αυστηρήν επιτήρησιν. Κατήγγειλε μάλιστα τήν μάντιδα εις τήν αστυνομίαν, δια να μάθῃ εάν ο σύζυγος της συνοσετο με τα διάφορα πρακτορεία, άλλ' η αστυνομία ούδέν ανακάλυψεν. Έκτός δε τούτου προσήγαγεν εις τήν μάντιδα, διατελοῦσαν εν ύπνωτισμῶ μερικους φίλους του θανάτου Γεωργίου Πίλαχου, τούς οποίους αυτή άμέσως ανεγνώρισε. Τούτου τρόπου ο άποθνήσκων έπροσηλύτισεν εις τόν πνευματισμόν αυτού τας γονεάς του, διηγηθείς πλήθος λεπτομερειών και γεγονότων, άτινα επηκολούθησαν τόν θάνατόν του. Ηρωτήθη κατόπιν περί του μετά θάνατον βίου και απήντησεν: «Ουδέν μεταβάλλεται. Έξέρχεται τις εκ του σώματός του και αυτό είναι τὸ πᾶν».

— Πῶς περῶς, τί κάμνεις, Γεώργιε, αὐτοῦ ποῦ εἶσαι τώρα; τὸν ηρώτησαν.

— Δέν είμαι ἀκόμη εις κκτάστασιν να κάμω μεγάλα πράγματα. Τώρα μόνον μόλις εξυπνώ μετὰ τὸν θάνατόν μου. Εὐρισκόμην έντός έρέθους και κατ' αρχῆς ήμην ζαλισμένος, στενοχωρημένος και οὐδέν ηδυνήθη να διακρίνω, αλλά μετ' ὀλίγον θά εὖρω δουλεζά.

Τὸ συμπέρασμα τοῦ πραδόξου τούτου, πνευματιστικῶ φαινομένου εἶνε, ότι η̄ επιστήμη παραδέχεται ήδη επικοινωνίαν τῶν ζώτων μετὰ τῶν ψυχῶν τῶν νεκρῶν, ο̄ δε δὲ κτωρ Χούζων εδῆλωσεν ακριβῶς τὰ εξῆς:

«Δύναται κάλλιστα να υπάρξη επικοινωνία τις, εἶστο και μερικῆ μετὰ ψυχῶν τεθνεώτων και είμαι ήδη πεπεισμένος, ότι τοιούται επικοινωνία τελουται σήμερον δια της κ. Πίπερ».

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

Γρήγορῃ ποτε μικρὸν παιδίον πλανώμενον τῆδε κακεῖσε και σκεπτόμενον διάφορα πράγματα εἶχε δε και ἀδελφὴν, μικρὰν ὡς αὐτὸ εἰσῆς, ήτις ήτο η̄ μόνον παρήγορος αὐτῶ και σύντροφος. Όμοῦ και συνέπαιζον συνδιεσκεδάζον, συνέτρωγον και τὰ πάντα ὀμοῦ ἀλληλοεθαύμαζον καθ' ὅλην τήν διάρκειαν της ήμέρας, ήγαπῶτο δε πολὺ και συνεπόνουν μέχρι δακρῶν. Έξεπλάσσοντο δια τήν ωραιότητα τῶν ἀνθέων. Έξεπλάσσοντο δια τὸ μέγεθος και τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ, εξεπλάσσοντο δια τὸ βάθος της θαλάσσης, εξεπλάσσοντο δια τήν αγαθότητα τοῦ Θεοῦ και εξεπλάσσοντο πάλιν δια τήν παντοδυναμίαν αὐτοῦ, συντελέσαντος εις τήν παροχήν τοῖς ἀνθρώποις τσοσούτων θαυμασιότητων.

Έλεγον δε πολλάκις ἀλλήλοισ: — Έάν τὰ παιδία ὄλα ἀποθάνωσι και εκλείψωσιν ἀπο της γῆς, τὰ ἀνθη, τὸ ὕδωρ και ὁ οὐρανός δέν θά λυπηθῶσι; Καὶ ἐνόμιζον τὰ ἀθά, ότι θά ἐθλίβοντο καιρίως. — Δίότι, έλεγον, οἱ κάλυκες εἶναι παιδία τῶν ἀνθέων και οἱ μικροὶ ρύακες εἶναι παιδία τῶν ὑδάτων και τὰ μικρὰ ἀνθη εἶναι λαμπερὰ σημεῖα, τὰ ὀποῖα μόλις σπινθηροδοῦν τήν νύκτα εις τὸν οὐρανόν, εἶναι βεβαίως παιδία τῶν ἀστέρων και ὄλοι οὔτοι θά λυ-

πηθῶσιν, εάν οἱ μικροὶ ὀφθαλμοὶ τῶν, τὴ παιδία τῶν ἀνθρώπων ἀπέθνησκον και δέν ὑπῆρχον πλέον.

Άνωθεν της εκκλινσίας της πόλεως ακριβῶς δεξιόθεν του σταυροῦ και ἀνωθι του παρακειμένου νεκροταφείου, παρετήρουν καθ' έσπέρας λαμπρὸν σπινθηροδοῦντα ἀστέρη. ὅστις εἰφάινετο πάντοτε πρώτος εις τὸ στερέωμα και ήτο ζωρπότερος και μεγαλειότερος τῶν ἄλλων. Κρατούμενοι δε πολλάκις ἀπο της χειρὸς και παρατηροῦντες αὐτόν, έλεγον:

— Νά το πάλιν, τὸ ὠραῖον ἀστρον.
— Ναι, τὸ εἶδα και ἐγώ.

Πολλάκις δε ταυτοχρόνως βλέποντες αὐτὸ εις τὸ ἴδιον σημεῖον, η̄ μετὰ νεφελῶν καιρόν, ἀνέκραζον εξαλλοι χαρῆς ἀμφότεροι:

— Νά το! νά το!
Και καθ' έσπέρας σχεδόν πολλάκις ἀνέμενον να νυκτώσῃ, δια να τὸ παρατηρήσουν και ήμιλλῶντο τις, πρώτων να ἀνακαλύψῃ αὐτὸ πρότερον.

Οὕτως ἐγένεοντο φίλοι τοῦ ἀστέρος και εθεώρουν αὐτόν σύντροφον της χαρῆς των, τσοσούτων δ' ήγάπων αὐτόν, ὅστε πολλάκις πρὶν κοιμηθῶσι, παρετήρουν αὐτόν εις τὸν οὐρανόν δια τελευταίαν φέρῃν και τῶ ἀνέκραζον:

— Καλὴ νύκτα, φίλε μας, πιστέ.
Και τὸ ἀστρον δια της αυξομειώτου ακτινοβολίας του εἰφάινετο, ὡς να τοῖς ἀπῆντα:

— Καλὴ νύκτα, μικροὶ μου φίλοι, πιστοί.
Άλλά, ἐνῶ η̄ μικρὰ ἀδελφὴ ήτο τσοσούτων ὠραία και παχιλῆ, αἰφνης ηδυνάτισε και τέλος βαθυπδὸν ήσθῆνισε, μη δυναμένη πλέον να παρακολουθῇ τὸν μικρὸν ἀδελφόν της, ὅστις μετὰ λύπης μόνος έπαιξε και μόνος παρετήρει τὸν ἀστέρη.

Μετὰ τινος δ' ήμέρας τὸν ἀφῆκεν δια παντός μόνον εν τῶ κόσμῳ, ἀποσυρθεῖσα πρὸς έντῆμωσιν τοῦ ὠραίου ἀστέρος.

Οὕτως ὁ μικρός ἀδελφός δέν εἶχε πλέον πλῆσιόν του τήν μικρὰν ἀδελφὴν, η̄ πρῶην χαρὰ και εὐθυμία του έντελῶς τὸν εγκατέλειψε, εις τὸ νεκροταφεῖον ἐκεῖ προσετέθη εις μικρὸς ὠραῖος τάφος ἐπὶ πλέον, ὁ ἀστὴρ εξηκολούθει λαμπερός ὡς πάντοτε, ν' ἀτενίζῃ πρὸς τὸν μικρὸν μονάκριβον φίλον του.

Αἱ ακτῖνες ὅμως τοῦ ἀστέρος εἰφάνισαν αὐτῶ ἐσπέρας τι ζωρπότεραι, φωτεινὴ δε τις ὁδὸς ὠδήγει ἀπο της γῆς πρὸς αὐτόν και τὸ παιδίον εξεπλάγη, ότι δε μετ' ὀλίγον ἐπορεύθη και κατεκλίθη, και εἶδε κατ' ὄναρ μεγάλην συνοδείαν ἀνθρώπων, ὀδηγομένην ὑπ' ἀγγέλων και πορευομένην πρὸς τὸν ἀστέρη δια της φωτεινῆς ταύτης ὁδοῦ. Τότε δε τῶ εἰφάνη, ότι τὸ ἀστρον ήνοιξε και ἐγένετο ἀπλετον φῶς έντός αὐτοῦ, ὅπου πλῆθος ἀγγέλων ὑπεδέχθη τήν συνοδείαν, και ήρξαντο ἀμέσως ν' ἀσπάζονται τοὺς προσερχομένους να συνωμιλῶσι και περιπατῶσι μετ' αὐτῶν. Εἶτα ήρξαντο να φεύγωσι και εἰμεινε μόνος εις ἀγγελος, μετὰ τοῦ συνοδοῦ της ακολουθίας, τὸν ὅποιον ὁ μικρός παῖς ανεγνώρισεν. Η̄τον η̄ μικρὰ ἀδελφὴ του.

Ο ἀγγελος αὐτός η̄ ἀδελφὴ του, εἶπε τότε πρὸς τὸν συνοδόν:

— Μήπως ήλθεν ὁ μικρός ἀδελφός;
Και αὐτός ἀπεκρίθη:

— Όχι.
Η̄ ἀδελφὴ του εἰσώπησε τότε, ὁ δε μικρός ἀδελφός ἀναβαρῆσας, ἀνέκραξεν:

— Εἰδὼ είμαι, λάβε με.
Τότε τὸ ἀστρον εκλείσε και έλαμψε λαμπρότερον.

Έκτοτε ὁ μικρός παῖς εθεώρει τὸν ἀστέρη αὐτόν ὡς τὸ ἀστρον του, εις ὁ εμελλε να καταβῆ, ὀπόταν θά ἀπέθνησκε και εσκέπτετο, ότι δέν ἀνῆκε μόνον εις τήν

γῆν, αλλά και εις τὸν ἀστέρη αὐτόν, διότι ἐκεῖ και η̄ ἀδελφὴ του εἶχε μεταβῆ.

Μετ' ὀλίγον εν βρέφος ήλθεν εις τὸν κόσμον και ἐγένετο ἀδελφός του, αλλά πρὶν η̄ ἀρχίσῃ να ὀμιλῇ, ήμῆραν τινὰ ένέντωσε τὸ σῶμα του και ἀπέθανεν.

Έκ νέου ὁ παῖς εἶδε κατ' ὄναρ ότι τὸ ἀστρον ήνοιξε και οἱ ἀγγελοι ὑπεδέχοντο ὀμοίαν συνοδείαν. Ο δε ἀγγελος, η̄ ἀδελφὴ του ήρώτησε τὸν συνοδόν:

— Μήπως ὁ ἀδελφός μου ήλθεν;
Και αὐτός ἀπεκρίθη:

— Όχι, ἀκόμη, ὁ μικρότερος νεογέννητος ἀδελφός του ήλθεν.

Ότε δε ὁ παῖς εἶδε τὸν ἀγγελον, τήν ἀδελφὴν του, κρατοῦντα τὸ μικρὸν βρέφος:

— Ἀδελφὴ μου, ἀνέκραξεν, εἰδὼ είμαι λάβε με.

Άλλά και πάλιν τὸ ἀστρον εκλείσε τότε, τῶ εἰφάνη δε ότι εμεῖδια και εσπινθηροβόλει περισσότερον.

Ο παῖς βαθυπδὸν ἐγένετο νεανίας. Εἰργάζετο μετὰ τῶν βιβλίων του, και ἐσπέρας τι ἀνεγίνωσκεν ήσύχως, ότι ὁ ὑπὲρβείτης τὸν ἐπλῆσιωσε μετὰ συγκινήσεως και τῶ λέγει:

— Η μήτηρ σος ἐξέπνευσε πρὸ ὀλίγου, και σῆς στέλλει τήν εὐλογίαν της.

Τήν ἴδιαν νύκτα εἶδε πάλιν τὸν ἀστέρη με τήν αὐτὴν συνοδείαν και τήν ἀδελφὴν του, ἐρωτῶσαν τὸν συνοδόν:

— Η̄λθεν ὁ ἀδελφός μου;

Και οὗτος τῆ ἀπάντη:

— Όχι, η̄ μήτηρ σου.

Και ἀμέτρητος κραυγὴ χαρῆς ἀνῆλθε καθ' ὄλον τὸν ἀστέρη, ἐπὶ τῆ συναντήσεῖ ἡ μητρός και θυγατρὸς. Ο δε νέος εκτείνας τας χεῖρας, ἀνεφώνει:

— Ω, μήτερ, ἀδελφὴ και ἀδελφῆ, εἰδὼ είμαι, λάβετέ με!

Και οὔτοι, τῶ ἀπῆντησαν:

— Δέν εἶναι καιρός ἀκόμη.
Ο δε ἀστὴρ εκλείσθη.

Μετ' ὀλίγον ὁ νεανίας ἐγένετο ἀνῆρ, η̄ κόμη του ήρξετο να λευκαίνεται και καθήμενος παρὰ τῆ πυρῆ, ἀπογορευμένος και μελαγχολικός, ήρξετο να δακρῆ ότι τὸ ἀστρον ήνοιξε και πάλιν.

Ο ἀγγελος η̄ ἀδελφὴ του εἶπεν εις τὸν ὀδηγόν:

— Μήπως ὁ ἀδελφός μου ήλθεν;
Και τῆ ἀπεκρίθη:

— Όχι, αλλά ήλθε η̄ μικρὰ θυγάτηρ του.

Και ὁ ἀνῆρ οὗτος, ὅστις ὑπῆρξε ποτε παιδίον, εἶδε τήν κόρην του, ήν πρὸ ὀλίγου εἶχε θάψει, πλάσμα θεῖον, πλῆσιόν τῶν τριῶν συγγενῶν του και εἶπεν:

— Βλέπω τήν κεφαλὴν της θυγατρὸς μου ἐπὶ τοῦ στήθους της ἀδελφῆς μου, τήν χεῖρα της περιβάλλουσαν τὸν λαιμόν της μητρός μου και παρὰ τοὺς πόδας των βρέφος παίζει. Θεέ μου, τούτο με παρηγορεῖ.

Και ὁ ἀστὴρ εκλείσε και έλαμπεν ὡς πάντοτε ζωρπῶς.

Οὕτω τὸ παιδίον ἐγένετο γέρον. Τὸ πρόσωπόν του ἐρητιδῶθη, τὸ βῆμα του ἐβάρυνε, τὸ σῶμα του εκυρτώθη. Έσπέρας τι ἐνῶ ήτο ἀπο μινδὸς κατακεκλιμένος ἐπὶ της κλίνης του, τὰ τέκνα του εὐρισκόμενα πλῆσιόν του ὀρθῶς ἴσταντο σιωπῶντες πρὸ αὐτοῦ.

— Βλέπω τὸν ἀστέρη, έλεγε μονολογῶν.

Τὰ δε τέκνα του έλεγον μετὰς των:

— Ἀποθνήσκει.

Και τοῖς ἀπεκρίθη ἀμέσως!

— Ναι, ἀποθνήσκω. Τὰ εἶτη μου ἐγκαταλείπουν, ὡς ἐνδύμα και ὡς παιδίον βιδίζω πρὸς τὸν ἀστέρη. Η̄δη δε, πάτερ μου, σ' εὐχαριστῶ, ότι τσοσάκις ήνοιχθη δια να δεχθῆ τοὺς αγαπητοὺς μου και ὀτινες τώρα με ἀναμένουσι χαρισμένως!

Και τὸ ἀστρον έλαμπε και λάμπει ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Ρόδς

ΑΓΡΙΑ ΦΥΣΙΣ

Άγρία φύσις!

Άγρια χώρα, ἀκατοίκητος γωνία, οὐρανός αγριωπός, γῆ ἔρημος ἀνθρώπων, τόπος ἀπροσπέλαστος, φύσις νηπιώδης. Όπου ὁ ἀνθρώπος ἐτι δέν εἰσεχώρησεν, ἐκεῖ επικρατεῖ τὸ βάνανσον, τὸ ἀγροίκον, η̄ βία, η̄ ἰσχύς, ὁ σπαραγμός. Οὐδεμία γλυκεῖα πνοὴ πνέει ἐκεῖ, ὁ ἠδὺς ζέ-

φυρος δέν εὐρίσκει ἠχώ. Καὶ ὁ ὀφθαλμὸς εξαγριούται κατὰ τὰ τοπεῖα. Η̄ ἀκτὴ εἶνε ὀμαλὸς τόπος, γλυκὺς, εὐχάριστος, ήμερος. Καὶ οἱ μικροὶ κάτοικοί του, οἱ ἰχθύς, εἶνε ήμερώτατοι. Εἰδὼ ὁ λύκος, τὰ ἀγρια πτηνὰ, τὰ θηρία, παλαῖον πρὸς εαυτὰ, πρὸς τήν φύσιν, πρὸς τὸν χρόνον και πρὸς τὸν θάνατον! Οἱ φύσις ἐν τῆ φύσει! Ο κόσμος ἀρχῆθεν παντοῦ οὕτως ήτο, ἔως ὅτου ὁ λογικός ἀνθρώπος ἐξημερώσας εαυτόν, ἐξημέρωσε και τήν περιβάλλουσαν αὐτόν φύσιν, οὕτω δε προχωρῶν εις κατάκτησιν της γῆς, ἐξημεροῖ τὰ πάντα;

Άγρια φύσις! ὅπως λέγομεν γλυκεῖα φύσις! Ο λύκος εἰδὼ βασιλεύει, καταβάλλων τὸν ασθενέστερόν του, η̄ ἀπῶν ἐκεῖ, εις τήν ήμερον φύσιν καταπραύγει τὰ εὐμετάβολα πάθη. Κατὰ τύπους γεννῶνται. φαίνεται και τὰ ὄντα. Διαιτῆς εις τας ἀγρίας χώρας δέν ζῶσιν οἱ ήμεροι, τούναντιόν δε εις τας ήμερούς δέν ζῶσιν οἱ ἀγριοι; Μήπως τὰ ζῶα πάντα δέν κέκτνται κεφαλῶν,

πόδας, χείρας, στόμα, ὀφθαλμούς και ὄτα; — Διότι ἐνέχουσιν, ὡς φαίνεται, ἀλλοίαν καρδίαν, ἀλλοίαν ψυχὴν, ἀλλοίαν φύσιν. Τὴν καρδίαν δὲ καὶ φύσιν γεννῶσι, φαίνεται, οὐχὶ τὰ ὄντα, ἀλλ' ἡ περιβάλλουσα ταῦτα φύσις, ἢ δὲ φύσις ποικίλλουσα ἀνὰ τὴν σφαίραν μας, κυριαρχεῖ τοῦ παντός. Αὕτη προϋπῆρξε φυσικῶς τῶν ὄντων καὶ αὕτη θὰ μᾶς ἀντικαταστήσῃ. Ἄν εἶνε δὲ δυνατόν, καὶ φυσικῶς θὰ εἶνε, αὕτη ἡ ἀόρατος φύσις νὰ συνενωθῇ καὶ φύγη μακρὰν τῆς γῆς καὶ ἀποτελέσῃ ἕν τι ὁμοούσιον, ἢ ὁμᾶς αὕτη θὰ σχηματίσῃ ἕν κράμα τέλειον, συγκείμενον ἐξ ὄλων αὐτῆς τῶν ιδιοτήτων, ἐφ' οὗ θὰ ἐπικρατήσῃ τὸ κακὸν ἢ τὸ καλόν, ἀλλ' ἰδίως κατ' αἰνιγματώδη συμπεράσμα τὸ καλόν, διότι πρὸς αὐτὸ τείνουσιν ἅπασαι αἱ προσπάθειαι τοῦ ἀλλήλομαχομένου κόσμου.

Ἡ ἀγρία φύσις! τρώγει καὶ κατασπάρτε τὰ ἀθῶα καὶ ἥρεμα στοιχεῖα, ἐφ' ὅσον σοὶ δίδεται ἐπι καιρῶς, διότι θάττον ἢ βράδιον θὰ ὑποκύψῃς εἰς τὴν θέλησιν τῶν ἡμέρων στοιχείων, ἅτινα θ' ἀποτελέσωσιν ἐν γένει τὴν ἥρεμον φύσιν!

Φρίξ.

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Ποτάμι μου τρεχάμενο ποῦ πάεις θλωμένο; ποῦ πάεις ἔτσι σκυθρωπὸ καὶ παραπονεμένο; ποιο βουνο σὲ μάλωσε ποὺ βράχος σούπε λόγιχ ἢ ποιὰ κοιλάδα σούψαλε μὰ κλάμμα μοιρολόγιχ;

Βλέπω ἐκεῖ ἔτὰ βάρη σου πολλὴν μελαγχολία τὸ κρυσταλλένου σου νερὸ γεμάτο πὸ πικρία· τί ἔπαθε, ποτάμι μου, καὶ τρέχεις θλωμένο, ποῦ βράσανο ἔτὰ στῆθη σου ἐγκλειεῖ; τὸ καυμένο;

Ἄχ! σένα μιάζω καὶ ἐγώ, ἔτσι κ' ἐγὼ θλωῶ καὶ τρέχει μαύρη ἢ ζωὴ μὲ στεναγμὸ μὲ πόνον μὰ σείσαι εὐτυχέστερο πολὺ ἀπὸ ἐμένα, ἔχεις τὰ δένδρα συντροφιά ἔτιν ὀχθη φυτευμένα.

Τρέχεις γογγὺ καὶ ἄστατο ἔτὸ ὕστερόν σου μνήμα, ἔτὸ βάρη τοῦ ὠκεανοῦ ἔτις θάλασσαν τὸ κύμα... Κ' ἐκεῖ μπορεῖς καμνὴ φορὰ, μπορεῖς νὰ δῆς ἐκεῖ νῦν ἔτιν ξενιτεγὰ ποῦ ἔφυγε μ' ἀπάτην... μὲ γαλήνην....

Μπορεῖς, λέγω, καμνὴ φορὰ ὡς κύμα νὰ κτυπήσῃς καὶ μὲ τὸν ἄσπρον σου ἀφρὸ τὴν πρῶμην νὰ φιλήσῃς τοῦ καρβόου ἔτὰ μακρυνὰ ἐκείνην κοῦ πηγαίνει...! νὰ, εὐτυχία γιὰτ' ἐμέ, ποτάμι, ζηλευμένη...!

Κ' ἐγώ, κ' ἐγὼ ὁ δυστυχὴς ἔτὸ τάφο θὰ βρῶ... ὁ χωρισμὸς εἶναι σκληρὸς... τὸ λέγω καὶ δακρύζω. Δὲν εἶναι θλιβερότερο ἔτὸν κόσμον ἄλλο πρᾶγμα παρὰ νὰ βλέπῃς τὴν ζωὴ νὰ τρέχει μὲ τὸ κλάμμα...

Γέλα ἐσύ, ποτάμι μου, ἔχεις πολλὰ δενδράκια, κρυφὰ λυγίζου ἔτιν δροσιὰ καὶ πίνουσι τὰ πουλάκια τὸ κρυσταλλένου σου νερὸ... νὰ, γέλοιο μυρωμένο... δμως γιὰτὶ δὲν χαίρεσαι καὶ τρέχεις πικραμένο;

Ἄκουσ τραγούδια ἔτους ἀγρούς, οἱ χωρικοὶ νὰ ψάλλουν, βλέπεις λουλούδια ἄπειρα ἔτὸ πλάγι σου νὰ θάλλουν, δμως σὲ βλέπω σκυθρωπὸ ἔτὸν δρόμο σου νὰ τρέχεις καὶ τὰ λαγκάδια ταῖς μυρτιαῖς μὲ δάκρυα νὰ βρέχῃς!

Ἔτσι κ' ἐγώ, ποτάμι μου, ἔτσι κ' ἐγὼ ποφέρω, δλα γελῶν τριγύρω μου, μὰ γὰ ὀρνῶ, δὲν χαίρω! Ἄς τρέχουμε λοιπὸν μαζί ἔτὸ ὕστερόν μας μνήμα, ἐγὼ σὲ τάφο σκοτεινὸ, σὺ σ' ἀφαιμένο κύμα.

Πέτρος Ι. Ἀξιώπιδης

ΕΒΟΡΤΗ ΣΥΛΛΟΓΟΥ ΕΜΠΟΡΟΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

Ἐπὶ τῇ εορτῇ τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου ὁ ἐν Σύρῳ Σύλλογος τῶν Ἐμποροπαλλήλων ἐπανηγύρισε τὴν ἡμέραν ταύτην, πρὸς τιμὴν τοῦ μεγάλου αὐτοῦ εὐεργέτου κ. Ἀνδρέου Συγγροῦ. Τὴν πρεῖαν πάντα τὰ μέλη τοῦ Συλλόγου ἠκροάσθησαν τῆς λειτουργίας ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἁγ. Νικολάου. Τὴν ἑσπέραν πάντα τὰ μέλη καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Σχολῶν τοῦ Συλλόγου, ἐν τῷ καταστήματι αὐτοῦ λαμπρῶς πεφοταγωγημένῳ, ἠκροάσθησαν τοῦ πανηγυρικοῦ τῆς ἡμέρας ἀπαγγελθέντος ὑπὸ τοῦ προέδρου κ. Ἀνδρέα Σέρρα, ὁ δὲ μαθητῆς τῆς Γαλλικῆς καὶ τακτικὸν αὐτοῦ μέλος κ. Χαρ. Παρασκευόπουλος ἀπήγγειλε γαλλιστὶ ὠραῖον λόγον, διερμηνεύσας τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ Συλλόγου καὶ τῶν μαθητῶν πρὸς τὸν μεγάλου ἄνδρα. Μεθ' ὃ παρετέθησαν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ τὰ μέλη διάφορα ἀναψυκτικά.

Μὴ δυνάμενοι νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα ἀμφοτέρους τοὺς ἀπαγγελθέντας ὠραίους ἐπὶ τῇ περιστάσει ταύτῃ λόγους, περιορίζομεθα εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ δευτέρου.

«Messieurs!

C'est une bien douce obligation pour nos cœurs reconnaissants, d'avoir à exprimer nos sentiments de profond respect à notre bienfaiteur Monsieur André Syngros, qui, par sa généreuse subvention, nous procure le bonheur de nous instruire dans les Classes du Sylloge.

Aussi avons nous vu avec joie arriver le jour de sa fête, où il nous est permis d'exprimer solennellement les vœux sincères, que nous formons tous les jours dans le secret de notre cœur.

A cet effet, vous, mes chers condisciples, unissez-vous à moi et prions son saint Patron qu'il veuille accorder à notre bienfaiteur et à sa noble compagne avec une parfaite santé, une longue vie exempte de toute amertume »

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ, ΤΟΥ 1899 ΕΤΟΥΣ

Ἐξεδόθη καὶ περιέχει 16 τυπογραφικὰ φύλλα καὶ 40 εἰκόνας. Εὐρίσκεται δὲ ἐν τοῖς γραφεῖσις ἡμῶν καὶ εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς Ἑστίας, Γ. Κασδῶνη.

Τιμᾶται ἀπλοῦν φρ. 2, χρυσόδετον φρ. 3,25

Περιεχόμενα

1. Ἐορτολόγιον, Μηνολόγιον καὶ Ἐποχαὶ τοῦ ἔτους.
2. Ἀθηνναϊκὴ ζωὴ καὶ κινήσις.
3. Ἡ 1η Ἰανουαρίου καὶ ἡ 1η Σεπτεμβρίου.
4. Τὸ βαρόμετρον τοῦ θείου μου.
5. Ὁ βουλευτῆς. Πολιτικὴ κατάστασις.
6. Ὁφειλή. Χαρτοπακτικὸν ἐπεισοδιον.
7. Γυμναστικὴ κορασιῶν.
8. Μαργαρίτα ἢ Valisneria. Περσινὸν διήγημα.
9. Πνεῦμα εὐτυχίας.
10. Ὁ θεῖος Κάρολος. Συζυγικὴ σκηνογραφία.
11. Ἔρως καὶ πλοῦτος. Εἰδύλλιον.
12. Ἰδιοτροπία τῆς εἰμαρμένης.
13. Ὁ πρῶτος μου ἔρως.
14. Χριστοῦγεννα, Ἔρως καὶ Λαθρεμπορία.
15. Ὁ δολοφόνος. Κοινωνικὸν δράμα.
16. Μετὰ τὸ τέλος. Σύγγρονον εἰδύλλιον.
17. Παμμέλα. Νεαροῦ ἀνδρῶν ἡλικίας παρεξήγησις.
18. Πῶς καταρτίζεται ἐν βιβλίον.
19. Ἐπιστολὴ εὐρεθεῖσα ἐν τῇ ὁδῷ Σταδίου.

20. Δήλωσις Πρώστου στρατιώτου.
21. Ἀγαπῶ καὶ ἡ λέξις ἀγαπῶ.
22. Πίστευε καὶ μὴ ἐρεῦνα.
23. Κακάον τσοκολάτα.
24. Ἀγγελία.

Ποίησις.

Ἀποχαιρετισμὸς τῶν φίλων μου.
Στὴ γιορτῇ τῆς.
Σταῖς ἀνηψιαῖς μου Ἀνδρομάχη καὶ Κλεονίκη
Εἰς ἀναχωροῦσαν κόρην.
Ἡ ψευδοντιστεγέ.
Ἡ χαράμου.

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ φιλοδοξία κατατρώγει εὐκολώτερον τοὺς μικροὺς ἢ τοὺς μεγάλους, ὡς τὸ πῦρ πυρ.λεῖ ταχύτερον τὴν καλύβην τοῦ πτωχοῦ ἢ τὸ μέγρον τοῦ πλουσίου.

Δύο πράγματα ἐλως ἀντίθετα καὶ ἀσυ.δύαστα μὲς προκαταλαμβάνουσι εἰς τὰς σκέψεις μας, χωρὶς νὰ τὸ ἐνοήσωμεν, ἢ συνήθεια καὶ ὁ γεωμετρισμὸς.

Ὅσοι ἄνθρωποι δὲν δύνανται νὰ φέρωσιν ἀντιπερισπασμὸν εἰς τὸν θάνατον, τὴν πείναν καὶ τὴν ἀμάθειαν, ἀποφύγουσι ἐντελῶς νὰ σκέπτονται περὶ αὐτῶν καὶ οὕτω ζῶσιν εὐδαιμονέστεροι.

Ἡ ὀρθοπροσύνη εἶναι ἰδιότης, ἀνήκουσα εἰς τὸν χαρακτῆρα, περισσώτερον τοῦ πνεύματος.

Ἡ ὑπόληψις εἶναι ἡ σημαία, περὶ τὴν ὁποῖαν συσπειροῦται ὁ φιλότιμος καὶ φιλοδίκαιος.

Θέλετε νὰ λέγωσι καλὰ περὶ ὑμῶν; Μὴν ὀμιλεῖτε. — Θέλετε νὰ λέγωσι κακά; — Φλυαρεῖτε.

Ἡ φιλαυτία εἶναι ὁ μέγιστος τῶν κολαῶν, ὅπως ἡ πονηρία ὁ μέγιστος τῶν ἐχθρῶν.

Ὅσοι δὲν θέλουσι νὰ ἐλεῶσι τοὺς πτωχοὺς, τοὺς κακολογοῦσιν, ἀπαρράλλετως, ὅπως ὅποταν δὲν δύναται τις ν' ἀποκτήσῃ τι, τὸ κατακρίνει.

Ὅ,τι ἔχομεν εἶναι ἐξαισίον, θεῖον, καὶ ὅ,τι δὲν ἔχομεν τοῦναντίον. Οὕτω τοῦλάχιστον συνειθίζομεν νὰ λέγωμεν, ἀλλὰ τότε, διατὶ ἐπιθυμοῦμεν πᾶν ὅ,τι ὁ πλοῦσιον μας κέκτηται;

Τυφλώττομεν πρὸς τὰ πλοῦσιον μας κείμενα ἐνῶ βλέπομεν τὰ ἀπωτέρω ἡμῶν εὐρισκόμενα, ὅπως ἀγνοοῦμεν τὰ περιβάλλοντα ἡμᾶς καὶ σπουδάζομεν τὰ μακρὰν ἡμῶν τυρβάζοντα.

Ὁ θάνατος εἶναι πικρὸς διὰ τοὺς εὐχαριστημένους, γλυκὺς διὰ τοὺς δυσχεστῆμένους, ἄχθος διὰ τοὺς πλουσίους, πτίλον διὰ τοὺς πένητας.

Ἡ δὲ μέλλουσα ζωὴ τρώει διὰ τοὺς κακούργους, ἡδονὴ διὰ τοὺς καθάρους.

Μὴ τὸ ἔχον ἀρετὴν καλὸν νόμιζε, ἀλλὰ τὸ ὡς δεῖ καὶ ὑπὲρ ὧν δεῖ. Ἀρετὴν μὲν ἔχων πάντα ἔξεις, κακίαν δὲ οὐδὲ σεαυτὸν.

Τί ἐστὶ πλοῦτος; Ὀλη μεταπηδῶσα ἐρ' ἐτέρου εἰς ἕτερον· τοῦ γὰρ θανάτου ὑπεισελθόντος, οὗτος μὲν ἀρίστασάι του, τὰ δὲ ἐξ αὐτοῦ κακὰ οὐδέποτε σου ἀρίστανται.

Φρίξ.

ΤΑ ΠΕΡΙΦΗΜΑ ΑΥΤΟΜΑΤΑ

Ἐὰν ἀναδράμωμεν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν αὐτομάτων, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι σήμερον, παρατηροῦμεν, ὅτι πολλὰ τούτων διεκρίθησαν, ἐπὶ ἐκτάκτω εὐφύῳ καὶ μηχανικῇ τελειότητι. Εἰς δὲ τὸ πρῶτον βιβλίον τῶν Ὁδῶν τοῦ Ὁρατίου ἀναφέρεται, ὅτι ὁ Ἀρχύτας κατασκεύασε ζυ.ἴνην περιστέρων, ἣτις κινουμένη διὰ μηχανικῆς κινήσεως, ἴπτατο ἀπὸ μέρους εἰς μέρος. Ἄλλ' ἀπέναντι τῆς αὐτομάτου μύτης, τῆς κατασκευασθείσης ὑπὸ τοῦ Jhon Müller, ἣτις ἴπτατο περὶ τὴν τράπεζαν ἐν ὄρα τοῦ πρῆγτου καὶ ἐκάθητο ἀπὸ κειροῦ εἰς καιρὸν ἐπὶ τῆς χειρὸς τοῦ κυρίου τῆς, ἐν μεγάλῃ ἐκπλήξει τῶν παρισταμένων, ἢ αὐτόματος περιστέρου ἦτο πολὺ κατωτέρα, ὁ δὲ Ἰάκωβος de Vaucanson βεβαίως ὑπῆρξεν ὁ βασιλεὺς τῶν ἐφευρετῶν τῶν μηχανικῶν τούτων αὐτοκινήτων ὄντων. Οὗτος ἐφθασε ἂν μὴ ὑπερέβη διὰ τῆς ἰδιοφυίας τοῦ πνεύματός του καὶ αὐτοὺς τοὺς ἐπιτηδειοτέρους καὶ δεινότερους μηχανικούς.

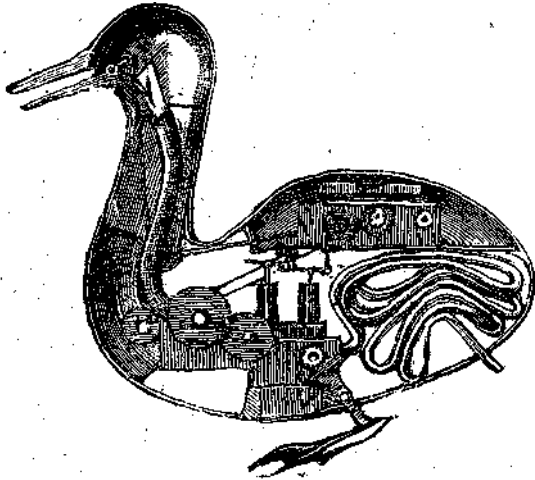
Φίλιππος ὁ Κυρτὸς περιγράφει περίεργον αὐτόματον μηχανήμα, κατασκευασθὲν ἀκριβῶς πρὸς διασκεδάσιν Λουδοβίκου τοῦ ΙΔ', ἣτοι μικρὸν ἀμαζίνον, φερόμενον ὑπὸ τινων ἴππων καὶ κινούμενον ἐπὶ τραπεζῆς. Κατὰ τὴν ἐκκίνησιν, ὁ ἀμαζιλάτης ἐκρῖτε τὸ μαστίγιον του, οἱ ἵπποι ἤρχιζον νὰ ἀγριεύουν, εἴτα ἐφησούχαον καὶ μετὰ τοῦτο ἤρχιζαν νὰ τρέχουν. Ἡ ἀμαζία ἐσταμάτα πρὸ τοῦ Βασιλέως, ὁ λακὲ ἐπῆδα ἐκ τῆς ἐδρας, ἤνιγε τὸ θυρίδιον καὶ ἐδίδε τὴν χεῖρα του εἰς κυρίαν ἐπιχαρίτως ἐνδεδυμένην, ἐνῶ αὕτη διεύθυνε τοὺς τὸν Βασιλέα, ἐχαίρετα αὐτὸν εὐλαβῶς, τῷ ἐδίδε ἐπιστολὴν καὶ ἐπανήρχετο εἰς τὴν ἀμαζίαν, εἴτα ὁ λακὲς ἐκλειε τὸ θυρίδιον, ἐλαμβάνε τὴν θέσιν του καὶ ἡ ἀμαζία ἀπήρχετο.

Ἄλλ' ὁ Vaucanson ἐπέτυχε καλεῖτερον τι. Κατεσκεύασεν αὐτόματον νῆσσαν, ἣτις κατέπλεξε πάντας τοὺς εἰδήμονας. Τὸ πτηνὸν μετέβαινε κλασασυχνίζομενον πρὸς ἀναζήτησιν τῆς τροφῆς του, ἤρπαζε τὸν κόκκον, ἐν συνήτῃ καὶ τὸν κατέπινε. Ὁ κύκκος οὗτος γράφει ἡ Παγαύμιος Βιογραφία διήρχετο τὸν στόμαχον διὰ σειράς κατατρίψεων, διευκολυνουσῶν τὴν εἴσοδον αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐντέροις, ἔτινα συνεπλήρου ἀπλάσας τὰς φάσεις τῆς χωνεύσεως. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ποιήσῃται τις διάκριτιν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τῶν ζῴων συναδέλφων τῆς. Ἐπὶ πλέον δὲ ἐπλεον ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ἐπινεν ἐξ αὐτοῦ καὶ ἐφάνει ὡς ἀληθῆς νῆσσα.

Ὁ μηχανικὸς αὐλητῆς του ὑπῆρξεν ὡσαύτως θαυμασίον τι. Ἦτο ἄτομον φυσικοῦ μεγέθους, ἐνδεδυμένον κατὰ τὸν συρμὸν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἰστάμενον ὀρθίως καὶ ἐλαφρῶς στηριζόμενον ἐπὶ τινος στήλης. Ἦδύνατο νὰ παίζῃ τὸν αὐλὸν μετ' ἀξιοπαρατηρήτου εὐκολίας, εἰς διαφόρους ἤχους ἀσμάτων. Πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τούτου διετίθετο, βαριδίον τι ὅπερ ἐκίने φυσητῆρα, ἐντὸς τοῦ αὐτομάτου τούτου. Πρὸς ἀπόκτησιν ὁμοῦ τῶν μελισμῶν καὶ ἤχων πλήρων, οἱ δάκτυλοι τοῦ αὐτομάτου ἐκινούντο πᾶν εὐχερῶς καὶ ἐρημητικῶς ἐκλειον κατὰ συνθήκην τὰς ὁπὰς τοῦ αὐλοῦ, ἀνεγειρομένων καὶ ἐναποτιθεμένων τῶν δακτύλων ἐπ' αὐτῶν διὰ τῆς ἔλξεως καὶ ὤσεως λεπτῶν σιδηρῶν συρμάτων καὶ νημάτων, διευθετημένων ὑπὸ τῆς κινήσεως ὀδοντωτοῦ κυλίνδρου.

Πρὸ ἐξῆκοντα δὲ ἐτῶν εἰς κοσμηματοπώλης τῆς Βιλιωνίας κατεσκεύασεν ἔχον αὐτοκίνητον ταχυδακτυλογόνον. Ὁ μικρὸς οὗτος κύριος ἀμέμπτως ἐνδεδυμένος μελανὰ φορέματα, ἐξετέλει μετὰ θαυμαστῆς ἐπιτηδειότητος διάφορα ταχυδακτυλογονικὰ παίγνια, καὶ ὑπεκλίετο ἐπιχαρίτως ἐκά-

στοτε πρό του κοινού δεξίσθεν και άριστερόθεν, όσάκις τον έχειροκρότου. Έν εκ των περιέργων παιγνίων του ήτο και το εξής: Έκρουεν επί της τραπέζης, όπόθεν εξήρχετο έν ώόν. Έφύσα επ' αούτου, όπερ άμέσως ήνοίγετο και εξήρχετο

πτηνόν τι, όπερ ήδεν, έκρουεν τής πτέρυγας του και είτα πάλιν εισήρχετο έντός του ώόν.

Ήδη όλίγοι καταγίνονται είς τοιαύτα θαυμαστά παιγνια πάντες δε καταγίνονται είς τή συνήθη παιδική άθύρματα του νέου έτους.

Φ.Π.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ 'ΦΥΣΕΩΣ,

Δ.Κ. Πετρούπολιν. Συνδρομη ήλήφθησαν και ός εύχαριστούμεν πολύ. 'Αποδείξεις μετ' αριθμών λαχείου σας ός άπεστελαμεν. 'Ημερολόγια θά λάβετε τή νέον έτος δωρεάν. — Δ. Μ. Κέρκυρα. Συνδρομή σας ήλήφθη. Αριθμός λαχείου έστάλη υμίν χθές μετ' άποδείξεως. — Π. Π. Βέηερα. 'Απορούμεν διά λάθος. 'Απέλλαντο είς 'Αλεξάνδρειαν αντί αούτου. Ήδη πλέον ήσυχείτε. Σας έγράψαμεν. — Η. Μ. Βερολίον. Νέον συνδρομητήν ενεγράψαμεν και άπεστελαμεν σειράν φύλλων. Ταχυδρομικώς έχετε άποδείξεις με επιστολήν. Εύχαριστούμεν. — Π. Α. 'Αθήνας. 'Ελήφθη. Φύλλα στέλλονται τακτικώς και άπορούμεν. Διεύθυνσιν ήλλάξαμεν, ός γράφετε. — Δ. Σ. Μεσσήνη. Δελτάριον ήλήφθη. Σας άπηνητήσαμε σχετικώς με παραγγελίαν σας. — Σ. Κ. Καραϊσκί. Δελτάριον ήλήφθη. Συνεμορφώθημεν. Έγράψαμεν. — Μ. Κ. Αχάου. 'Αγγελία ήλήφθη. Έχει καλώς. Μετ' όλίγας ήμέρας θά σας πέμφωμεν τή 10 χρυσόδετα 'Ημερολόγια. Έκείνα ήτέθησαν. — Ν. Μ. Νάξον. 'Απηνητήσαμε υμίν ταχυδρομικώς. Εύχαριστούμεν. — Γ. Δ. Σμύρνη. Δελτάριον ήλήφθη. Αριθμούς ζητούμενους ός άπεστελαμεν. 'Αναμένομεν ύπόλοιπον. — Γ. Δ. Τ. Νάξον. 'Αγγελία ήλήφθη. 'Εδημοσιεύθη 'Ημερολόγιον. Έγράψαμεν. 'Απαντήσατε. — Κ. Δ. Κραϊόβα. 'Επιστολή και 70 φρ. ήλήφθησαν. Εύχαριστούμεν. Γράφομεν. — Δ. Χ. Φιλιππούπολιν. 'Επιστολή και χρήματα ήλήφθησαν. Εύχαριστούμεν. — Δ. Σ. Γαστούνη. Συνεστημένη ήλήφθη. Εύχαριστούμεν. — Π. Π. Τοναφέ. 'Επιστολή ήλήφθη. Ταχυδρομικώς γράφομεν.

ΜΕΓΑ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

'ΝΕΑ ΧΙΟΣ,

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΠΥΡΙΚΗ και ΊΙΩΝ

'Επί της προκυμαλας, κάτωθεν του ξεροδοχείου της Εύρώπης
ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ

Κατασκευάζεται Μαστίχη και Κονιάκ άρίστης ποιότητος, εκ καθαράς σταφυλής. 'Αμφότερα έβραβεύθησαν κατά την τελευταίαν 'Αδιεθή 'Εκθεσιν» της Rochefort sur Mer» της Γαλλίας διά βραβείον πρώτης τάξεως, Σταυρού και Μεταλλίου χρυσοϋ και αργυροϋ και διά Διπλώματος Τιμής. Τό δε 'Υπουργείον των 'Εξωτερικών δι' επιστολής εξέφρασε τοίς κατασκευασταίς τή συγχαρητήριά του διά τήν εξαίρετον επιτυχίαν. 'Ανευ δε ρεκλάμας μία μόνον δοκιμή δύναται να πείση τή Σεβ. κοινόν τού τε 'Εσωτερικού και 'Εξωτερικού περί τής γνησιότητος των προϊόντων τούτων. Τιμαί λίαν συγκραταβατικάί.

Υποκατάστημα

'Εν Κωνσταντινουπόλει, Χασιρ 'Ισμελεσι Καρακιδί Σοκάκι. 'Αρ. 80. 'Ιδρυθήν τφ 1880.

Ειδοποιείται όσαύτως ή έν Κωνσταντινουπόλει πολυάριθμος πελατεία του και τή Σεβαστόν Κοινόν, ότι έν τφ κούτθι υποκαταστήματι έκομίσθη έσχάτως Μαστίχη εκ των έν Γαλλία βραβευθέντων είς Δαμεζάνας, ός και Κονιάκ είς κιά βαρέλια. Ή δε μόνη σύστασις είναι 'Ελλά και ιδέ».

Πώλησις χονδρικώς και είς τιμας λίαν συγκραταβατικάς. Τό κατάστημα δέχεται και παραγγελίας. Μόνος αντιπρόσωπος έν Κωνσταντινουπόλει 'Αριστείδης Κ. Πυρίκης.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

όλων των έπιστημών και τεχνών και πάσης έγκοσμίου μαθήσεως

'Εκδοθήν ύπό ΜΠΑΡΤ και ΧΙΡΕΤ

Τά έγκυκλοπαιδικά λεξικά παρέχοντα πρόχειρον λύσιν των άποριών, πληροϋσι μίαν των πρώτιστων άναγκών παντός πεπολιτισμένου ανθρώπου. Ή τεραστία των έπιστημών και των τεχνών ανάπτυξις, ό άμύθητος πλούτος των γνώσεων, ό διά μακρών αιώνων άποτεθησαυρισμένος καθιστών άπαραίτητον τήν ύπαρξιν τοιούτων έργων, δι' όν να προσπορίζεται εύχερώς πās τις στοιχειώδεις γνώσεις των έξω του οικείου αούτφ κύκλου κειμένων, να καθοδηγείται δε και είς άκριθεστέραν και τελειότεραν έρευναν αούτων. Τούτων ένεκα έν τοίς άλλοις έθνεσι κατά τās τελευταίας μάλιστα δεκαετηρίδας, έπολλαπλασιάσθησαν τή έγκυκλοπαιδικά λεξικά, και τοσοϋτον άσπαστό κατέστησαν, όστε τινά τούτων εκδίδονται είς πολλάς μυριάδας αντίτύπων. 'Αν δε άναγνωρίζεται ή χρησιμότης των λεξικών τούτων έν έθνεσι, παρ' όίς τήν έλλειψιν αούτων δύναται έν μέρει να αναπληρωσώσι τή συνήθη λεξικά, πολλή μείζων είναι αούτη παρ' ήμίν, στερουμένοις λεξικών της καθωμιλημένης και γραφομένης γλώσσης. Τά συνήθη λεξικά της 'Ελληνικής γλώσσης, περιλαμβάνοντα μόνον τās έν τοίς αρχαίοις κειμένοις ύπαρχούσας λέξεις, αποκλείουσιν, ός είκος πάσας τās δημιουργηθείσας έν νεωτέροις χρόνοις, προς δώλωσιν επιστημών, τεχνών, ιδεών άγνώστων είς τοϋς παλαιούς, και πάσας τās νεωτέρας σημασίας αρχαίων λέξεων. Ούτω δε οϋ μόνον έλλείπουσιν εκ των λεξικών της αρχαίας 'Ελληνικής λέξεις του καθ' ήμέραν βίου κοινόταται, όιον ταχυδρομίων, τηλεφώνων άερόστατον, άλγεβρα, φωτογραφία κλπ., αλλά ματαίως θ' άνεζήτει τις έν τούτοις και αούτά τή όνόματα σπουδαιοτάτων κλάδων των έπιστημών και των τεχνών και τοϋς συνηθεστάτους των νεωτέρων επιστημονικών όρων, όιον χημεία, γεωλογία, παλαιοντολογία, στατιστική, τηλεγραφική, τυπογραφική τέχνη κλπ. Ένεκα δε τούτου 'Ελληνικόν έγκυκλοπαιδικόν λεξικόν άποβαίνει 'Απαραίτητον συμπλήρωμα πάντων των λεξικών της έλληνικής γλώσσης.

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

δυνετάχθη μεν καθ' ύπόδειγμα γερμανικών και γαλλικών τοιούτων, και ούτω δυνενοι κατά τή ένδον τās κυριωτάτας άρετάς, τās άπαιτουμένας προς ευδοκιμησιν έγκυκλοπαιδικού λεξικού, ήτοι

άκριθείαν, σαφηνίαν και συντομίαν,

ΤΟ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ ΛΕΞΙΚΟΝ

άποτελείται έξ 6 όγκωδών τόμων, οι όποιοι έχουσιν έν όλφ 5710 σελίδας.

Πλήρεις σειραι αούτου τιμώνται άδειοι μεν φρ. χρ. 125, δεδεμένοι δε φρ. χρ. 144. 'Ινα δε άγοραζήται εύκόλως και υπό των όλιγοτέρων εύπόρων, πωλείται τή λεξικόν και κατά τόμους αντί φρ. 21 και φρ. χρ. 24 έκαστον.

'Η Διεύθυνσις της 'Φύσεως αναλαβοϋσα τήν αντιπροσωπεύαν αούτου είς τή έξωτερικόν, συνιστά αούτο πάσι τοί φιλομούσοις συνδρομηταίς με έκπτώσιν 10 ο/ο και αναδέχεται πάσαν παραγγελίαν.

'Η Διεύθυνσις της 'Φύσεως.